

Venäjän federaation varakulttuuriministeri A. V. Zhuravskin

Arvoisat herra Niinistö, herra Áder ja herra Ilves!

Kunnianarvoiset Kongressin delegaatit, tarkkailijat ja vieraat!

Sallikaa lausua muutama tervehdyssana lisää Venäjän kulttuuriministeriön puolesta.

Ennen kaikkea haluaisin kiittää suomalaisia kollegoja, jotka ovat kutsuneet meidät kaikkiin Kongressiin. Kansandiplomatia on ruohonjuuritason toimintaa, jota valtioiden on tuettava. Suomen kanssa meillä on pitkäaikaiset ja hyvät kahdenkeskiset naapurisuhteet.

Suurimpia maiden kansalaisaloitteellisuutta ja alueiden välistä yhteistyötä yhdistäviä tapahtumia ovat Suomalais-venäläiset foorumit, jotka järjestetään maissamme vuorotellen. Vuoden 2014 XV Foorumi pidettiin Suomessa Oulussa, XVI Foorumi vuonna 2015 Petroskoissa Venäjällä ja XVII Foorumi järjestetään 30.9.–1.10.2016 Tampereella.

Kulttuurisuhteiden lisäksi meitä ja Suomea yhdistävät myös taloussuhteet sekä molempia osapuolia hyödyttävä matkailutoiminta. Osoituksena tästä on viime vuoden kesäkuussa juhlallisesti avattu Venäjän kansallisen matkailutoimisto *VisitRussia*, josta tuli ensimmäinen venäläinen matkailutoimisto ulkomailla.

Tänä vuonna suunnitelmassa on järjestää Suomessa *FeelRussia*-festivaali, laajamittainen tapahtuma, joka tutustuttaa yleisön Venäjän kulttuurin tärkeimpiin taiteellisiin saavutuksiin. Lisäksi 8.–9.7.2016 yhdellä Helsingin suurimmista tapahtumapaikoista, Areenalla, järjestetään *Venäjän hopeinen helminauha* -kulttuuri- ja matkailufestivaali. Jokainen tapahtumassa mukana olevasta Luoteis-Venäjän 11 alueesta esittelee siinä omat matkailureittinsä, joiden joukossa on myös kulttuurimatkailu- ja pyhiinvaellusmatkailureittejä.

Viime vuosina on ollut myös näkyvissä kahdenkeskisten kulttuurisuhteiden piristymistä Unkarin kanssa. Näin, viime vuoden maaliskuussa Venäjän kulttuuriministeriö järjesti ensimmäistä kertaa kymmeneen vuoteen Venäjän kulttuurin päivät Unkarissa – pääkaupungin arvokkaimmassa tapahtumapaikassa, Budapestin Taidepalatsissa. Myöhemmin järjestettiin vastavuoroisesti Unkarin kulttuurin päivät Venäjällä.

Venäjän ja Viron välinen yhteistyö kulttuurialalla pohjautuu maiden väliseen ministeriötason sopimukseen vuodelta 2008. Ohjelma vuosille 2016–2018 allekirjoitettiin 3.6.2016 Narvassa. Toivomme, että kulttuuriyhteytemme vilkastuvat.

Sanomme usein, että kulttuuri on politiikan ulkopuolella, että kulttuuri ylittää rajat, ennakkoluulot ja stereotyyppit. Näin se on. Juuri siksi Venäjältä ovat saapuneet Suomeen laillisesti valitut delegaatit ja tarkkailijat siitäkkin huolimatta, että Venäjään on kohdistunut poliittisia ja taloudellisia pakotteita, jotka ovat estäneet Venäjän valtuuskuntaa osallistumasta Kongressiin edustavammalla kokoonpanolla.

Venäjä ja meidän delegaattimme ovat avoimia tasavertaiselle ja arvokkaalle kulttuurien väliselle vuoropuhelulle. Vuoropuhelulle, jossa ei ole isoja ja pieniä suomalais-ugrilaisia kansoja, mutta jossa kunnioitetaan toisen mielipidettä sekä tunnetaan historiallinen totuus eikä vääristellä sitä. Edellisestä Kongressista kuluneet neljä vuotta olivat Venäjälle ja suomalais-ugrilaisille kansoilleme positiivisia ja erittäin vauhdikkaita.

Venäjän presidentti on vahvistanut kaksi mitä tärkeintä asiakirjaa: *Valtion kansallisuuspolitiikan strategian vuoteen 2025* joulukuussa 2012 ja *Valtion kulttuuripolitiikan perusteet* joulukuussa 2014.

Molemmat asiakirjat määrittelevät Venäjän pitkäaikaisen strategian kulttuuri- ja kansallisuuspolitiikassa. Kyseisten strategioiden arvopohjana on kansalaisidentiteetin ja Venäjän kansakunnan yhtenäisyyden vahvistaminen säilyttäen ja kehittäen samalla Venäjän etnokulttuurista monimuotoisuutta.

Vahvistamalla *Valtion kulttuuripolitiikan perusteet* Venäjän valtio on nostanut kulttuurin strategiseksi kansalliseksi prioriteetiksi ja tunnustanut kulttuurin tärkeimmäksi elämänlaadun kohenemisen ja nopean sosiaalitaloudellisen kehityksen tekijäksi sekä Venäjän yhtenäisen kulttuurialueen ja alueellisen eheyden takaajaksi.

Miksi Venäjä kiinnittää sellaista huomiota näihin asioihin?

Ei sen takia, että meillä olisivat asiat huonommin kuin naapureillamme. Ei, kulttuuri- ja kansallisuusasiat ovat meillä paljon paremmalla mallilla kuin suurimmassa osa maailman maita. Todisteena tästä on Euroopan ratkaisematon siirtolaisongelma, muista kulttuuriyhteisöistä Euroopan maihin saapuvien ihmisten kotouttamisen vaikeudet, yleiseurooppalaisen identiteetin ja monikulttuurisuuden kriisi. Tästä ovat toistuvasti puhuneet monet eurooppalaiset johtajat, muun muassa Venäjän, Unkarin ja Suomen presidentit.

Venäjä on hyväksynyt yllämainitut strategiset asiakirjat, koska kulttuurisen monimuotoisuuden vaaliminen ja tukeminen ei ole maassamme julistuksellista, vaan todellista politiikkaa.

Presidenttimme sanoo usein, että ”Venäjä on sivilisaation veroinen valtio”, jonka kulttuurikoodiin kuuluu luontevasti mitä erilaisimpia etnokulttuuriperinteitä, myös suomalais-ugrilaisia. Venäjän voima on siinä, että Venäjän kulttuurikoodiin otetaan luontevasti mukaan mitä erilaisimpia kulttuureja. Integraatio assimilaation kautta ei ole meidän tiemme. Meillä on positiivinen toimintaohjelma: kotouttaminen kulttuurien säilyttämisen ja niiden keskinäisen rikastuttamisen kautta. Kuulostaa ikään kuin yksinkertaiselta, mutta jostain syystä harvat onnistuvat siinä. Venäjältä se onnistuu.

Esimerkiksi meitä on vakuutettu pitkään, että meidän on ratifioitava Euroopan alueellisten ja vähemmistökielten peruskirja, joka mukamas ainoana voi suojella vähemmistökieliä ja jopa pelastaa ne. Yhdessä Eurooppa-neuvoston kanssa toteutimme kolme vuotta Peruskirjan implementoinnin mallintamishanketta. Tutustuimme esimerkiksi Peruskirjan ratifiointi- ja noudattamiskokemukseen Iso-Britannian, Ruotsin ja Espanjan osalta. Osoittautui, ettei tämä kokemus ollutkaan vakuuttava tehokkaan monivuosisataisen Venäjän kielipolitiikan rinnalla. Kymrin, gaelin (Gaelic, Scottish Gaelic) ja skotin (Scots) kielisuoja Iso-Britanniassa osoittautui paljon heikommaksi kuin suomalais-ugrilaisilla kielillä Venäjän alueilla. Skotlannin parlamentilla ja Walesin kansalliskokouksella, jotka perustettiin vasta vuonna 1999, on paljon vähemmän itsenäisyyttä kieli- ja kulttuuriasioissa kuin millä tahansa Venäjän alueella.

Suomen ja romanikielten sekä meänkielen murteen (suom. meänkieli, ruots.tornedalsfinska – Torniolaakson suomi) vaikea, assimiloitunut asema Ruotsissa ei voi olla jäljiteltävänä esimerkkinä. En edes puhu siitä, ettei maailmassa ole toista yhtä laajaa federatiivista valtiota kuin Venäjä. Venäläinen äidinkielten suojelustandardi on mitä tahansa eurooppalaista korkeampi. Suojeltavien kielten lukumäärän huomioon ottaen se standardi on kerrassaan ainutlaatuinen. Näin ollen kyse ei ole sen tai sen sopimuksen ratifioinnista, vaan kyvystä kotouttaa ilman sulauttamista. Sitä tietä, jonka Venäjä on kulkenut jo 1700–1800-luvulla, monet Euroopan valtion kulkevat vasta 2000-luvulla. Olemme kuitenkin avoimia kaikille, joita kiinnostaa Venäjän kokemus kulttuurien ja kielten moninaisuuden konfliktittomasta säilyttämisestä. Olemme avoimia kaikille, jotka ovat valmiita oppimaan. Olemme itsekkin valmiita oppimaan niiltä, jotka pystyvät opettamaan ja joilla on parempia käytäntöjä. Heidän on kuitenkin osoitettava, että ne käytännöt toimivat ja ovat venäläisiä paremmat.

Venäjän federaation valtion koulutusjärjestelmässä on 24 opetuskielenä toimivaa kieltä ja 74 kieltä, joita opetetaan oppiaineena. Mainitsen, että suurin osa suomalais-ugrilaisista ja samojedikielistä on mukana valtion koulutusjärjestelmässä. Venäjän kokemus kulttuurimonimuotoisuuden säilyttämisestä ja kehittämisestä on vuosisatojen mittainen ja ehdottomasti edistyksellinen. Todisteena tästä on Venäjän suomalais-ugrilaisten kansojen kulttuurien historia. Suurin osa näistä kansoista on viimeisen 150 vuoden aikana kulkenut tien kirjakielettömyydestä siihen, että niillä on korkealle kehittyneet kielijärjestelmät, kirjalliset eepokset, keski- ja korkeakoulujärjestelmä ja jopa äidinkielliset oopperat.

Samalla olemme vakuuttuneita, että federatiivisen valtion oloissa eri kansallisuuksiin kuuluvien lasten opetus yhdessä on maamme kilpailuetu.

Venäjän valtio, johon on historiansa eri kausina kuulunut suurin osa suomalais-ugrilaisten kansojen asuttamista alueista, on historiallinen kotimaa, etnokulttuuristen perinteiden ja eeposten kehittymisen paikka suurimmalle osalle Venäjällä ja muissa Euroopan maissa asuvista suomalais-ugrilaisista kansoista.

Meitä yhdistävät monet asiat, kuten historia. Vuonna 2009 vietimme yhdessä suomalaisten kollegojen kanssa Suomen suurruhtinaskunnan perustamisen, Suomen autonomian syntymisen 200-vuotisjuhlaa. Monet tunnustavat, että juuri tämä tapahtuma on mahdollistanut suomen kielen ja kulttuurin säilymisen. Erityisen selväksi tämä tulee, kun vertaa tämänhetkiseen suomen kielen tilanteeseen Ruotsissa.

Ensi vuonna vietämme yhdessä Suomen kanssa Suomen valtiollisen itsenäistymisen 100-vuotisjuhlaa. Suomen itsenäistyminen tuli mahdolliseksi taaskin paljolti Venäjän valtion päätöksen ansiosta.

Historian lisäksi meitä yhdistää tietenkin kulttuuri. Ei siis ole sattumaa, että XVIII Suomalais-venäläinen foorumi, joka järjestetään vuonna 2017 Pietarissa, omistetaan Suomen itsenäisyyden 100-vuotisjuhlaa.

Sanomme nykyään usein, että Venäjä on suomalais-ugrilaisen maailman sydän ja keskus. Venäjällä asuu suurin osa suomalais-ugrilaisista kansoista ja kaikki samojedikansat. Suomalais-ugrilaisten kulttuurien ja kielten monimuotoisuus ei silti ole vain Venäjän kulttuuriperintöä, vaan se on lähes kahden vuosisadan ajan toiminut myös tieteellisen ja taiteellisen inspiraation lähteenä monille ulkomaalaisille tutkijoille. Venäjältä saadut kansantieteelliset ja kenttätutkimusaineistot ruokkivat koko nykyajan fennougristiikkaa. Suomalais-ugrilainen maailma on merkittävässä määrin osa Venäjän sivilisaatiota.

Onhan tämä maailma muotoutunut ja varttunut merkittävältä osin juuri Venäjän sivilisaation rajojen sisällä. Täällä oli säilytetty karjalais-suomalaisen Kalevala-eepoksen runot, joita suomalaissyntyinen venäläinen tutkija Elias Lönnrot täällä tutki. Se oli ensimmäinen kirjalliseen muotoon saatetuista suomalais-ugrilaisista eepoksista. Viimeinen tallennetuista suomalais-ugrilaisista eepoksista, mordvalainen *Mastorava*, on ilmestynyt niin ikään Venäjällä.

Venäjä on aina osannut luoda ”sosiaaliset hissit” eri kansojen ja kulttuurien edustajille, osannut integroida kulttuuri- ja älymystöeliitit ilman että ne menettivät omaperäisyytensä. Juuri Venäjällä, Keisarillisen tiedeakatemian tuella, puhkesivat kukoistukseen suomalais-ugrilaista tutkimusta harjoittaneiden tutkijoiden, kieli- ja kansantieteilijöiden lahjat. Ne, joita sanomme nykyään suomalaisiksi ja ruotsalaisiksi tutkijoiksi, asuivat silloin Venäjän keisarikunnassa ja olivat suomalais- ja ruotsalaissyntyisiä venäläisiä tutkijoita. Meitä todellakin yhdistävät monet asiat.

Tietenkin tunnemme omat ongelmamme – joskin näemme ihmisoikeusongelmia myös muissa maissa – ja olemme valmiita keskustelemaan niistä, varsinkin jos muut maat ovat siihen valmiita. Näemme myös myönteisiä muutoksia. Esimerkiksi, edellisen kongressin jälkeen, jossa arvosteltiin

setukaisten asemaa Virossa, olemme nähneet jonkinlaista positiivista kehitystä heidän etnokulttuuristen oikeuksiensa turvaamisessa. Vaikka se ei ole ollenkaan riittävää. Varsinkin kun Virolla on vaikeuksia virolaisten väestönkehityksessä. Puhumattakaan ongelmista ihmisoikeuksien turvaamisen kanssa.

Kaikki tietävät, että Venäjällä valtio tukee vuosittain tuhansia kansalaisjärjestöjen etnokulttuurihankkeita. Kulttuuri-infrastruktuuria kehitetään joka vuosi.

Niillä Venäjän alueilla, joilla asuu suomalais-ugrilaisia ja samojedikansoja, toteutetaan suuria infrastruktuurihankkeita, joiden tarkoituksena on tukea suomalais-ugrilaista kulttuuria. Osoitan tämän vain yhden suomalais-ugrilaisen väestön asuttaman alueen, Marinmaan, esimerkillä. Alue ei ole kaikkein isoin eikä kaikkein rikkainkaan. Vuonna 2013 siellä avattiin Kansallinen Presidentin suojeluksessa toimiva lahjakkaiden lasten internaattikoulu. Sen viihtyisissä oloissa asuu ja opiskelee musiikkia, taidetta ja tanssia yli kaksisataa marilaiskylistä kotoisin olevaa lasta.

Kesäkuussa 2014 pidettiin *Erik Sapajeville* nimetyn Marilaisen kansallisen ooppera- ja balettiteatterin uuden rakennuksen juhlalliset avajaiset, joihin osallistui Venäjän pääministeri Dmitri Medvedev. Teatterirakennus vastaa varustustasoltaan parhaita Euroopan teattereita. Ranskalainen yritys on asentanut siihen uudet urut. Saman vuoden syyskuussa avautui Tasavallan nukketeatteri, jossa toimii kaksi taiteilijaryhmää, venäläinen ja marilainen.

Vuonna 2015, jolloin Venäjällä vietettiin Kirjallisuuden vuotta, Joškar-Olassa avattiin Tasavallan lasten- ja nuortenkirjasto, jossa on nykyaikaiset kirjastolaitteet sekä marinkielinen e-kirjasto.

On avattu Luovien alojen liittojen talo, jonka mukavissa tiloissa toimivat Venäjän Teatterialan ammattilaisten liiton, Säveltäjäliiton ja Kirjailijaliiton Marinmaan osastot.

Toukokuussa 2015 Marinmaan Shorunzhan kylässä avattiin juhlallisesti Vanha marilainen kartano -ulkoilmamuseo, josta on tullut suosittu kulttuurimatkoille.

Tänä vuonna on uudelleen rakennettu ja otettu käyttöön kaksi Kansallisen museon toimipistettä, Lapsuuseumuseo ja Ortodoksisuuden museo.

Entistä nukketeatteria peruskorjataan parhaillaan Marilaiseksi lasten ja nuoren teatterikeskukseksi, jossa tulee toimimaan marinkielinen teatteritaiteilijaryhmä.

Rakenteilla on filharmonia, josta tulee Marinmaan valtiollisen tanssiyhtyeen ja Marin valtiollisen kuoron tukikohta.

Kaikkiin näihin kohteisiin on myönnetty federaation budjetista yli 2,2 miljardia ruplaa, minkä lisäksi saman verran aluebudjetista. Ja tämä vain yhdellä Venäjän alueella! Missä muualla valtio osoittaa sellaista huolenpitoa?

Voisin luetella kymmeniä vastaavia hankkeita, jotka on toteutettu viime vuosina Mordvassa, Udmurtiassa, Taimyrilla, Evenkiassa ja Pihkovan alueella (jossa asuu setukaisia), Hantien ja mansien autonomisessa piirikunnassa ja Jamalin nenetsien autonomisessa piirikunnassa.

Lähiainkoina Venäjän federaation kulttuuriministeriön tuella valmistuvat Murmanskin alueen filharmonian peruskorjaus, Mordvan tasavallan museo- ja arkistokeskuksen uudisrakennus, Karjalan tasavallan Kansallisen kirjaston peruskorjaus, Petroskoin valtiollisen konservatorion peruskorjaus jne.

Viimeisen neljän vuoden aikana ainoastaan suomalais-ugrilaisten kansojen asuinalueiden kulttuuri- ja koulutusinfrastruktuuriin on federaation ja paikallisista budjeteista myönnetty dollareiksi muutettuna **noin 1,5 miljardia dollaria**. Tietenkin nämä kohteet ovat kaikkien näillä alueilla asuvien kansojen edustajien käytettävissä.

Federatiivisena valtiona Venäjä suhtautuu huomaavaisesti alueiden intresseihin. Venäjän federaation subjektien ja suurten kaupunkien perustamisen tai kansojen liittymisen Venäjän valtioon juhluvuosipäiviä vietetään valtakunnallisella tasolla ja juhlallisuuksiin osallistuu valtion johtoa.

Tämän vuoden lokakuussa juhlimme Venäjän presidentin asetuksen mukaisesti Murmanskin perustamisen 100-vuotispäivää. Vuonna 2020 on tarkoitus viettää juhlallisesti kolmen tasavallan – Marinmaan tasavallan, Komin tasavallan ja Karjalan tasavallan – perustamisen 100-vuotisjuhlaa. Presidenttimme on antanut asianomaiset asetukset. Tarkoitukseen on varattu merkittävät budjettivarat. Osa juhluvuosikohteista on jo rakenteilla tai on jo rakennettu tai peruskorjattu.

Näin huolehtivaisesti ja suunnitelmallisesti valtiomme suhtautuu alueiden kulttuuri- ja koulutustarpeisiin investoiden kulttuuri-infrastruktuuriin ja ihmispääomaan.

Tämä on tietenkin vain aivan pieni osa siitä, mitä Venäjä tekee omien kansalaistensa, myös suomalais-ugrilaisten kansojen edustajien, hyväksi.

Toivomme kovasti, että muut valtiot ottavat varteen Venäjän rikkaan ja menestyksekkään kokemuksen kulttuurimonimuotoisuuden säilyttämisestä ja pyrkivät parantamaan suomalais-ugrilaisten kansojen, vähemmistökielten ja kansallisten vähemmistöjen oikeuksien suojelua.

Tähän Kongressiin osallistuu myös samojedikansojen edustajia. Venäjällä asuvat samojedikansat (nenetsit, enetsit, nganasaanit ja selkupit) kuuluvat Venäjän lainsäädännön mukaan (hantien, mansien sekä useiden muiden suomalais-ugrilaisten kansojen ohella) Venäjän federaation vähälukuisiin alkuperäiskansoihin.

Tämä status takaa heille erityisen suojelun valtion taholta. Venäjällä on vuosisatojen menestyksekkäs kokemus vähälukuisten alkuperäiskansojen oikeuksien ja etujen turvaamisesta.

YK:n yleiskokouksen kehotuksesta vuosina 2005–2014 järjestetty toinen Kansainvälisen maailman alkuperäiskansojen vuosikymmen edisti Venäjän oman vähälukuisten alkuperäiskansojen kestävä kehityksen standardin kehittämistä edelleen. Siksi Venäjä laati ja jakoi vuonna 2015 oma-aloitteisesti perusteellisen raportin ”*Vähälukuisten alkuperäiskansojen kestävä kehitys. Venäjän kokemus*” venäjän ja englannin kielellä. Raportissa esitellään Toisen kansainvälisen maailman alkuperäiskansojen vuosikymmenen tulokset Venäjällä. Se on luettavissa Venäjän kulttuuriministeriön verkkosivuilla.

Haluaisin tuoda esille muutamia raportissa olevia johtopäätökset:

1. YK:n alkuperäiskansojen erikoisraportin James Anaya on tunnustanut, että hyväksymällä vuonna 2009 ja toteuttamalla Pohjoisen, Siperian ja Kaukoidän vähälukuisten alkuperäiskansojen kestävä kehityksen konseptin Venäjä on antanut tärkeän panoksen maailman käytäntöihin alkuperäiskansojen tukemisessa. Venäjä kehottaakin muiden maiden hallituksia seuraamaan perässä Venäjän aloitteellisuutta maailman alkuperäiskansoja koskevien strategisten asiakirjojen ja toimintasuunnitelmien hyväksymisessä, eikä vain jaarittelemaan pienten kansojen Punaisesta kirjasta.
2. Federatiivisena valtiona Venäjä luo edellytykset sille, että vähälukuisten alkuperäiskansojen järjestöt ja edustajat otetaan mahdollisimman hyvin mukaan alkuperäiskansojen kestävä kehitystä koskevan valtiollisen politiikan suunnitteluun. Alkuperäiskansojen ja niiden järjestöjen edustajia on Venäjän presidentin, Venäjän hallituksen ja Venäjän alueiden johtajien yhteydessä toimivissa neuvoo-antavissa elimissä. Venäjän presidentin Siperian ja Uralin federaatiopiirien täysvaltaisten edustajien hallintojen yhteyteen on perustettu erityisiä alkuperäiskansojen asiain neuvoo-antavia toimikuntia.

Useille alueille on perustettu alkuperäiskansavaltuutetun virkoja, joissa toimivat vähälukuisten alkuperäiskansojen edustajat.

Kehotamme muiden maiden hallituksia ja alkuperäiskansojen asuinalueiden alueviranomaisia perustamaan alkuperäiskansavaltuutetun virkoja sekä alkuperäiskansojen asiain neuvoa-antavia elimiä.

3. Venäjällä on hyväksytty valtakunnallisia, alueellisia ja paikallisia valtion ja kuntien rahoittamia ohjelmia, joilla tuetaan alkuperäiskansoja ja niiden yhteisöjä. Vuosina 2005–2014 kaikkien näiden tahojen budjeteista tarkoitukseen myönnettiin (epätäydellisten tietojen mukaan) yhteensä noin 83 miljardia ruplaa ohjelma- ja muita varoja. Lisäksi merkittävä osa valtion varoista tuli välillisesti muiden, kaikkia arktisten alueiden asukaita koskevien, ohjelmien kautta.

Alkuperäiskansojen asuinalueilla toimivat teollisuusyhtiöt myöntävät niin ikään merkittäviä rahasummia alkuperäiskansojen yhteisöille.

4. Venäjä on saavuttanut ennenäkemättömän alkuperäiskansojen koulutustason: 98,8 % yli 15-vuotiaista alkuperäiskansojen edustajista on saanut koulutuksen, heistä 12 % yliopistotason koulutuksen.

Kehotamme hyödyntämään Venäjän kokemusta alkuperäiskansojen kouluttamisesta sekä näiden kansojen edustajien kouluttautumista edistävien edellytysten ja kannustimien luomisesta. Tämä koskee myös venäläisiä nomadikansojen koulutusikäntöjä.

5. Kaikissa strategisissa asiakirjoissa ja suunnitelmissa, jotka koskevat arktisen alueen ottamista talouskäyttöön, Venäjä ottaa poikkeuksetta huomioon kyseisillä alueilla asuvien vähälukuisten alkuperäiskansojen intressit, mm. alkuperäiskansojen perinteisen elämäntavan vaalimista, perinteistä luonnonkäyttöä sekä kielten, perinnekulttuurin, tietojen ja folkloren kehittämistä koskevissa asioissa.

Kehotamme kaikkia valtioita, joilla on intressejä arktisella alueella, toimimaan vastaavalla tavalla.

6. Toisen Kansainvälisen vuosikymmenen aikana Venäjä on saavuttanut pysyvän lapsikuolleisuuden laskun ja syntyvyyden nousun merkittäväällä osalla vähälukuisia alkuperäiskansoja.
7. Venäjä kehottaa ottamaan varteen Venäjän alueiden – mm. Jamalin nenetsien autonomisen piirikunnan, Hantien ja mansien autonomisen piirikunnan, Jakutian tasavallan sekä muiden Venäjän alueiden – kokemuksen alkuperäiskansojen oikeuksien turvaamisesta ja hyödyntämään sitä.

Tämä koskee alkuperäiskansojen tukirahastojen perustamista, teollisuusyrityksen kanssa tehtävää työtä, jotta ne saadaan tukemaan alkuperäiskansojen tekemiä aloitteita, ympäristövastuullista teollisuustoimintaa sekä alkuperäiskansojen vapaan ja tietoisien ennakkosuostumuksen periaatteen noudattamista.

8. Venäjä on oma-aloitteisesti ja ensimmäisenä YK-maista esittänyt toisen Kansainvälisen maailman alkuperäiskansojen vuosikymmenen tulokset. Niinpä Venäjän valtio kehottaa myös muita maita esittämään alkuperäiskansojen oikeuksien turvaamiseksi tekemänsä työn tulokset.

Lopuksi muutama sana kansalaisjärjestöjen toiminnasta. Siófokin kongressista kuluneiden vuosien aikana elämä on osoittanut oikeaksi Venäjän suomalais-ugrialaisten ja samojedikansojen valinnan, kun he uskoivat omien intressiensä edustamisen Venäjän suomalais-ugrialaisten kansojen liitolle.

Venäjän viranomaisille Venäjän suomalais-ugrialaisten kansojen liitto on ainoa yleisvenäläinen rekisteröity järjestö, joka laillisesti edustaa kaikkia Venäjän fennougreja. Sen lisäksi, nimenomaan Venäjän suomalais-ugrialaisten kansojen liiton kanta paljolti määrittelee ja tulee jatkossakin määrittelemään Venäjän viranomaisten virallisen suhtautumisen erilaisiin kansainvälisiin suomalais-ugrilaiseen yhteistyöhön liittyviin hankkeisiin ja aloitteisiin.

Näiden vuosien aikana Liiton puhemiehistö ja neuvosto ovat käyneet melkein kaikilla suomalais-ugrialaisten kansojen asuinalueilla, tavanneet kaikki näiden alueiden johtajat ja saaneet aikaan monien asioiden ratkaisemisen Venäjän suomalais-ugrialaisten kansojen eduksi.

Hyvät kollegat! Elämme avoimessa maailmassa, jossa mitkä tahansa rajat voidaan ylittää sosiaalisen median ja informaatioteknologian ansiosta ja taloudelliset pakotteet kulttuurisuhteiden avulla. Me uskomme, että valtioiden välisiä suhteita vahvistetaan mm. kansandiplomatian kautta.

Kiitos huomiostanne!